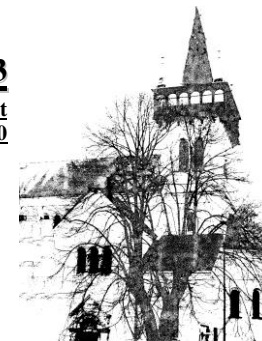

- 1 Co je to alveolus?
 - a) Plicní sklípek
 - b) Slepé střevo
 - c) Srdce
- 2 Kde byste hledali karotidu?
 - a) Na levé noze
 - b) V dutině ústní
 - c) V krku
- 3 Co je to stereoskopie?
 - a) Chirurgický zákrok
 - b) Vyšetření žaludku
 - c) Obor zabývající se prostorovým viděním
- 4 Co je to ovulace?
 - a) Kyslíková terapie
 - b) Periodické uvolnění zralého vajíčka z vaječníku
 - c) Zánět kosti
- 5 Co je to duodenum?
 - a) Oko
 - b) Ucho
 - c) Dvanáctník
- 6 Co je to trachea?
 - a) Plíce
 - b) Průdušnice
 - c) Jazyk
- 7 Co je to vena?
 - a) Tepna
 - b) Žíla
 - c) Kost
- 8 Co je to fibula?
 - a) Kost lýtková
 - b) Lopatka
 - c) Lebka
- 9 Co je to mydriáza?
 - a) Zlomenina
 - b) Otrava
 - c) Rozšíření zornic
- 10 Co je to urince?
 - a) Močení
 - b) Modřina
 - c) Nemoc srdce

1 - a / 2- c (krční tepna) / 3 - c / 4 - b / 5 - c / 6 - b / 7 - b / 8 - a /
9 - c / 10 - a

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD) nebo v Chuchelně (CH)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech
od 1.4.2013 do 14.4.2013

den	hod.	úmysl
01.04.	pondělí	Velikonoční pondělí
	KO 8:30	za Boží požehnání a zdraví k 65. narozeninám
	CH 15:00	na úmysl
02.04.	úterý	KA 18:00 za Jana Novotného
03.04.	středa	KA 8:00 na † maminku
04.04.	čtvrtek	KA 8:00 za manžele Kmínkovy
05.04.	pátek	KO 18:00 za Boží požehnání a zdraví pro syna k narozeninám <i>svátost smíření v kostele od 16:30</i>
06.04.	sobota	KA 8:30 za † členy rodin Trakalových a Macháčkových
	DD 13:30	za farníky
	KA 18:00	za Boží požehnání pro dceru Vendulku
07.04.	neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ - neděle Božího milosrdenství
	KO 9:30	za † Lidmilu Kadlecovou <i>sběrka na Koštofrank při mši sv. bude vysvěcen obraz Božího milosrdenství a po bohoslužbě setkání a povídání na faře se sestrou z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství</i>
den	hod.	úmysl
08.04.	pondělí	Slavnost Zvěstování Páně
	KA 18:00	za farní společenství
09.04.	úterý	KA 16:30 <i>dětská bohoslužba</i>
	KA 18:00	za šťastnou hodinu smrti
10.04.	středa	KA 8:00 za Josefa Fabiánka, † syna a † manželku
11.04.	čtvrtek	KA 8:00 za † manžele Kmínkovy
12.04.	pátek	KK 10:00 <i>bohoslužba podle misálu z r. 1962</i>
	KA 18:00	za zdraví, pokoj a Boží pomoc
13.04.	sobota	KA 18:00 za uzdravení a Boží pomoc pro Petra
14.04.	neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
	KO 8:30	za † Jiřího Maturu a manželku Martu

neděle 6.4. - adorace v kapli 14:00 – 16:00

Milí přátelé,

letos se na Velký pátek 29.3. chystáme projít **Křížovou cestu 21.století**, která je poblíž Kuksu. Pojedeme vlakem v 9.08 s přestupem v Jaroměři do Žirče (10.36), odtud asi 3 kilometry pěšky do Kuksu.

Po cestě je na louce 15 pískovcových moderních soch od různých autorů, které jsou realizovány jako „*zamýšlení na téma křížové cesty, kterou si nese životem každý sám*“. Nejedná se tedy o tradiční pojetí křížové cesty, zastavení mají jiné názvy (např. Světlo v temnotách, Katedrála prosby, Slza, Brána naděje...) Návrat předpokládáme kolem 17. hodiny. Pokud chcete, můžete se k nám přidat.

Veselá společnost
(Kl.A. Svobodová – 731625926)

SVATÝ FRANTIŠEK Z PAULY (2.4.)

(27. března 1416 Paola - 2. dubna 1507 Plessis-lès-Tours) Narodil se v Kalábrii (jižní Itálie) v městečku Paula (dnešní Paola).

Jeho rodiče, aby splnili slib daný při narození svého syna sv. Františka z Assisi, jej dali v 18 letech na rok do františkánského kláštera. František však po roce odešel a vrátil se domů. Ideál zasvěceného života však neopustil; okolo roku 1435 stáhl se do ústraní a začal žít jako poustevník na pozemcích svých rodičů.

Později se k němu začali shromažďovat další muži, kteří s ním chtěli sdílet jeho způsob života, až vznikla poustevnická komunita. Později si postavili i klášter a kostel. František, i když stál v čele komunity, se nikdy nezřekl svých poustevnických ideálů, často trávil celé dny o samotě a podobný způsob života předepsal i svým spolubratřím. Snažil se o kající život a o obrácení k Bohu. Působil často jako usmiřitel, kazatel pokání a obrácení, a to jak mezi prostým lidem, tak na královských dvorech (v Neapoli či ve Francii).

V roce 1483 František ve věku 67 let opustil Itálii, aby na příkaz papeže odešel do Francie, neboť francouzský král Ludvík XI. si jej vyžádal, aby jej František, proslavený svými zázraky, uzdravil. Zde žil až do konce života, stále však jako poustevník. Francie byla proto druhým místem, odkud se jeho řád začal šířit. Založil kromě paulánů i klauzurní řád paulánek a tzv. třetí řád (pro laiky, kteří chtěli žít podobně jako on).

Zemřel v Plessis-lès-Tours 2. dubna 1507, na Velký pátek, a zde byl také pohřben. Krátce po své smrti byl blahověčen (7. července 1513) a kanonizován (1. května 1519). Dochovaly se i záznamy z jeho kanonizačního procesu, snad prvního v dějinách církve. Ikonograficky bývá znázorňován většinou jako starší mnich s kapucí na hlavě a holí v ruce. Jeho heslem, které jej (nejen na obrazech) charakterizuje, je „Charitas“, „láska“.

NEKRITICKÁ LÁSKA VERSUS NELASKAVÁ KRITIKA

Existuje nekritická láska, která ani s pomocí silné optiky nevidí, či spíše nechce vidět vady na kráse milovaného. Těsně vedle ní stojí nelaskavá kritika, která nemůže a vlastně

ani netouží vidět nic dobrého na díle či lidech, které podrobuje kritice.

Svět má zalíbení v obou extrémech. Hercům, sportovcům a královnám krásy odpouští velkoryse všechny jejich poklesky, slabosti a hříchy, na církvi ovšem hledá každou sebemenší skvrnu.

„Církev? Tu dobře znám. Dva tisíce roků Koniášů, nespravedlnosti a násilí.“ Tak promluví lidový znalec církevních dějin. Na doplňující otázku, zda zná z historie církve ještě něco nebo někoho jiného, už odpověď neuslyšíte. Více totiž nezná.

Je-li církev zahradou, která byla vyprojektována a založena Božím Synem, je v pozemském putování obhospodařována lidskými zahradníky zasaženými dědičným hříchem. Jedni z nich vypěstovali krásné trávníky, druzí zasadili ušlechtilé stromy plné kvalitního ovoce, další upravili pohodlné chodníky nebo doplnili okrasné skalky a záhony plné květin. Našli se ale i tací, kteří v Boží zahradě vybudovali kompost. Vstoupí-li do takové zahrady člověk, který hledá krásu, duchovní úrodu, klid pro duši, posilu pro věčnost a smysl pro řád, nalezne to, co hledá. Na každém místě může objevovat nové, lidským zahradníkem zaseté, ale Boží vláhou zúročené a zušlechtené výhonky. Vstoupí-li však do takové zahrady vepř, proběhne jí úplně celou bez povšimnutí a namíří si to rovnou ke kompostu.

Hledání dobra a krásy přispěje k radosti a pokoji lidské duše. Když Ježíš hovořil u studny se Samařankou, znal všechny její hříchy, a přesto na ní ocenil hlavně to jedno pozitivní. Její dobrou odpověď na svoji otázku...

(Max Kašparů)

KAŽDÝ MÁ SVŮJ RYTMUS, ANEB SHON JE NÁSILÍM

Shon je násilím. Každý člověk má svůj přirozený rytmus. Toužíme-li se harmonicky rozvíjet, je důležité, abychom se tomuto tempu přizpůsobili. Dozajista se tu a tam octneme v situaci, kdy ho budeme nuceni zvýšit. Za normálních okolností bychom však měli být ke svému přirozenému rytmu vnímaví.

Uspěchaný člověk nikdy neposkytne svým činům čas dozrát. Proto jsou mnohdy nakonec prázdné a nenesou dobré ovoce. Ukvapené činy jsou „chrhleny“ takřka násilím, zatímco člověk žijící v souladu se svým rytmem umožní svým činům rodit se v pokoji a z hloubi. Všichni se můžeme snažit překonat svůj sklon k uchvátanosti.

Přestože nám vnější podmínky vnucují rychlé tempo, lze si tu a tam udělat přestávku na to, abychom nabrali síl a znovu našli sami sebe, svůj rytmus a snad také Boha. Nejlepším způsobem takové pauzy je okamžik vnitřní modlitby. V ní nalzáme Stvořitelův rytmus! Tím, kým máme být, se můžeme stát pouze za předpokladu, že zachováme tempo, které nám určil Bůh.

(Podle W. Stimissena)

*Dobrý je Hospodin k těm, kdo v něho naději složí,
k duši, jež se na jeho vůli dotazuje.*

Je dobré, když člověk potichu čeká na spásu od Hospodina.

(Pláč 3,25-26)

ROK VÍRY, snad i DŮVĚRY v Boží milosrdenství

Milá semilská farnosti,

bylo mi uloženo nejvyšším místním duchovním ordinářem, abych poskytl informace k obrazu Božího milosrdenství, který bude představen farností a posvěcen právě na svátek Božího milosrdenství. (dále BM) Tento svátek ustanovil bl. Jan Pavel II. na druhou neděli velikonoční.

Všichni víte, že otec Jaroslav nikoho neodmítne a konzultuje problémy každého téměř kdykoliv a kdekoliv ho potkáte. Jednou jsme řešili různost církví, pravost či nepravost toho či onoho zjevení - ofukování masným mrazákem v Tesku. Že není něco v pořádku jsem poznal podle divných pohledů prodavaček. Pak jsem se podíval na hodinky a zjistil, že jsme tam stáli hodinu a dámy už chtěly končit. Myslím, že tehdy jsme probírali i svatou Faustynu a velký rozvoj obrazu BM v naší církvi i začínající úctě v církvích jiných. Společně jsme despektovali laciné fotokopie v rámečcích lehce opřených o svatostanek bočních oltářů.

Náhoda tomu chtěla (pokud věříte na náhody), že jsme byli chvíli sami na Bílou sobotu dopoledne u Božího hrobu. Moc jsme se nemuseli dohadovat a oba jsme viděli BM na šedém páse zdi nad křtitelnicí. Dostal jsem souhlas a dal příslib, že na svátek BM tam obraz bude.

Jako většina z vás, i já mám velkou úctu ke všem duchovním osobám, jak diecézním, tak řádovým. Otec byl salesián a v pohnutých 50. letech 20. století přijal doporučení vzdělaného premonstráta, aby se oženil. U téhož premonstráta jsem pak absolvoval téměř vysokoškolsky (se skripty) katechezi dospělých. Velkou úctu jsem měl ke své tetě, která zůstala věrna řádovému slibu jako premonstrátka. (Komunisti ji a spolusestry využili na ústavní péči o osoby s idiocií. Jako dítě jsem tam byl na návštěvě a strašně jsem se bál. Dospělí chlapi s mozečkem dětí, neartikulovaně křičeli, vztekali se a někteří neudrželi stolicí. A ty duchovní osůbky je s láskou obsluhovaly a uklidňovaly.)

A vztah k premonstrátům a premonstrátkám se udržoval i v dalších letech. V semilské farnosti jsme mohli poznat Zdíka Jordánka (vojenského kaplana a účastníka několika misí na Balkáně), taky nás provázel Strahovem. Za jeho působení na Svatém kopečku u Olomouce byl zpovědníkem mé tety, jinak sestry Metodějky. Premonstrátskou štací na Svatém kopečku prošel i otec Vilém z Liběšic u Loun, u něhož jsem poprvé viděl krásně nasvícený obraz BM na stěně v blízkosti obětního stolu. Na moji prosbu o zprostředkování obrazu reagoval nejdříve zdrženlivě. Po několika týdnech, několika mailech a telefonech, kdy jsem zdůraznil vážný zájem a že je to pro semilskou farnost, vydal pokyn malíři, aby se připravil na práci.

A od teď to bylo zajímavé. Malíř bydlí na Svatém kopečku 400 m od baziliky P. Marie a 450 m od kláštera mé tety! Malíř nešáhne na práci, pokud nemá jasné zadání! K práci na díle musí mít alespoň telefonické požehnání od otce Viléma. Nevěděl, kde jsou Semily, ale věděl, že je to pro farnost Semily. Fungoval jako pravoslavný ikonopisec. Před začátkem práce modlitba, při práci modlitba. Obdržel jsem na něho číslo a v prosinci 2012 jsem ho navštívil. Nejdříve trochu nedůvěry a oťukávání, ale pak se probralo mnoho témat v plném porozumnění. Prohlédl jsem si ateliér a fotoarchiv jeho děl. Je to mariánský ctitel a historik zjevení. Mnoho let dělal technika v Matici cyrilometodějské

a podílel se na vydávání týdeníku Světlo a dalších katolických tiskovin. Většina jeho znalostí pramení odtud. Jeho jméno je Ing. Jaroslav Lenert, je v důchodu a klid k práci mu dodává jeho tichá žena. Co se bude dít na Svatém kopečku pro semilskou farnost jsem pak jel hned zvěstovat své tetě, nedaleko sídlící. Premonstrátky pana Lenerta dobře znaly, neb se podílel i na rekonstrukcích nějakých jejich obrazů. Jeho dílo vždy podpořily modlitbou. Také tedy to budoucí semilské. Sestra Metodějka to garantovala.

Na závěr února 2013 jsem obdržel zprávu: Přijďte si, dílo je hotovo. Jel jsem tedy napnut a zvědav. U krbu v obýváku pana Lenerta stála zářivá ikona Božího milosrdenství. Nešlo se neuklonit a pak jsem jen tiše stál. Pan Lenert vysvětloval, že to je už několikátá ikona BM a na každou dostane nějakou odlišnou inspiraci. Na rozdíl od skutečnosti, kterou poznala svatá Faustyna v cele, Kristus pro Semily přichází z nebe. Pomodlili jsme se ve třech závěr Korunky BM, paní Lenertová zamáčkla slzu a já jsem odjížděl pochlubit se tetě. Ještě po rozloučení na mě při nasedání do auta pan Lenert křiknul: "Vyřídte pozdrav farnosti a vzkazují, že Kristus vás potřebuje! Potřebuje vaše modlitby, tak, jak vy potřebujete Jeho."

Teta byla spokojená, že se sestry nemodlily nadarmo. Před odjezdem si neodpustila poznámku: "A Jožko, nejeď zas jak blázen! Víš koho vezeš!"

V Semilech jsme pak měli na doladění celkem dost času. Pan Hyška oblékl BM do vhodného rámu, (odsouhlaseno nejvyšším duchovním vedením) a Rudík Farský dovymyslel nasvícení. Největším vzrušením bylo provrtání 145 cm zdi. Ruda totiž nerad slyší, že něco nejde udělat. Ale s pomocí shůry se to po několika hodinách podařilo. Električka pak už byla dílem několika minut.

Poznámka nakonec:

Až z historie kostela, kterou zpracoval pan ředitel archivu, jsem se dověděl, že na výstavbu kostela byly dodány do semilských hospod i malé pokladničky. Jen v Bítouchově se stalo, že štangasti odmítli přispět a prázdnou pokladničku hodili do Jizery. Těžce to snáším, kdykoliv si na to vzpomenu a tak určité vyrovnání se s minulostí mých předchůdců na tomto území je i moje angažovanost v tomto projektu pro semilský kostel.

Dáno v Bítouchově na svátek sv. Josefa 2013

Ing. Josef Šobáň

ukřižování. Blíží se hodina, kdy pukaly skály i zdi jeruzalémského chrámu, když jsi vydechl naposledy. Blíží se chvíle tvého pohřbení a velikého ticha Bílé soboty, kdy jsi ležel v hrobě... Blíží se však i ranní červánky Slavné Neděle Vzkříšení, kdy jsme objevili prázdný hrob. Blíží se vskutku ta Neděle, ve které jsi smrt navždy porazil svým Vzkříšením, čímž si smrti odňal veškerou její moc.

Můj Bože z celého svého nehodného a hříchem poznamenaného srdce se modlím za všechny své blízké, aby tato nadcházející období byla pro ně důvodem k usebrání se, k pokoji, i k tichu i k dobře váženým slovům. Modlím se také za to, aby i k mým nevěřícím přátelům, Tvůj Duch přivedl skutečně misionáře, kteří jim svou pokornou službou a svým horčím srdcem budou (mlčky) vyprávět o Ježíši Kristu.

Modlím se za všechny Semilany a zvláště za obyvatele nejsvětější semilské čtvrti – na Kruhách. Modlím se také za Žernůvkany, sestry boromejky z římského Nepomucena, modlím se také za pokorného nového papeže Františka, modlím se za své věrné přátele Patrika a Mirku, kteří se připravují na svátost manželství. V neposlední řadě se z celého srdce modlím za svého duchovního vůdce p. Jaroslava Gajdošika, i za Mons. P. Josefa Šindara, emeritního děkana tišnovského, který je mým lidským i kněžským vzorem.

Prosím Tebe Bože, na přímluvu Panny Marie, královny hor, sv. Zdislavy, sv. Daniele Comboniho, sv. Františka, sv. Bonaventury, sv. Lukáše, sv. Filipa Neriho, spravedlivého Jákoba, sv. Augustina, sv. Ignáce, sv. Petra a Pavla, sv. Brigity, sv. Moniky, sv. Patrika, uděl všem zmíněným, i těm jejichž jména mlčky spočívají v mém srdci, své požehnání a vyslyš naše společné prosby ve všech našich potřebách. Za to všechno se modlím skrze Krista v Duchu svatém. Amen!

Váš i Kristův, nehodný putník k Arabům, Lukáš

Muž, který zemřel a vstal z mrtvých. Muž, kterého křesťané následují až i k prolití krve.

Z VRABČÁKU K NILU

Díl patnáctý: Netrpělivé hledání ticha

Vážení a milí přátelé, zde jest další díl mých dopisů. Protože jsem to minule neučinil, hned zkraje se musím omluvit za zde přítomné chyby gramatické a stylistické. Bude jich tu zcela jistě mnoho, odpusťte mi, prosím!

Tento dopis bych chtěl věnovat dalšímu pohledu na svou zdejší duchovní formaci. Snad si ještě vzpomínáte, že v osmém díle („O skutečném důvodu mého káhirského pobytu“) jsem Vám již ledacos předložil. Například jsem poměrně podrobně sepsal svůj denní řád, který je zčásti ovlivněn společnými aktivitami v naší komunitě, ale zčásti je ovlivněn i mou vlastní spiritualitou či zbožností. Již tedy víte, že zde v Dar Comboni v 7 hodin ráno začínáme modlitbou ranních chval v italštině, když je každý týden vede někdo jiný. Poté následuje mše svatá v arabštině. Před měsícem bylo mne a dalšímu seminaristovi Brightonovi naším představeným otcem Richardem navrženo, abychom každý týden, alespoň dva dny četli část z liturgického čtení při mši svaté – arabsky pochopitelně. Většinou to tedy probíhá tak, že v úterý čtu první čtení v arabštině já, když Brighton přečte arabsky žalm. Ve středu se pak vystřídáme, když Brighton čte čtení a já žalm. Je to velmi zajímavá zkušenost, nejen pro výuku arabštiny, ale i pro hlubší prožití biblického textu. Také již víte, že dopoledne je v Dar Comboni věnováno školním povinnostem. Komunita se tak schází až ve 13:15 k obědu. Odpoledne je plně odpočinku, studia a rozjímání. V 19:00 se pak opět všichni sházíme k modlitbě nešpor, opět v italštině, po nichž následuje večeře.

Druhé úterý v měsíci se pravidelně scházíme ke tzv. komunitnímu setkání, které začíná kolem 16:30 modlitbou nešpor. Poté společně debatujeme nad praktickými otázkami zdejšího života (úklid návštěvních místností, rozbitý kohoutek v koupelně, ekonomická situace komunity, ohlášení návštěv a data pravidelných duchovních rekolekcí). Toto setkání bývá většinou hodinové. Každé první pondělí v měsíci se pak setkáváme při komunitní mši svaté. Ta začíná až v půl sedmé večer a je v italštině. Tento den pochopitelně odpadá ranní mše svatá v arabštině. Centrálním momentem této komunitní mše svaté je vzájemné „sdílení“ po homilii celebranta. Každý třetí čtvrtek v měsíci je pak vystavena v naší kapli Nejsvětější svátost, když máme cca hodinovou adoraci. První sobotu v měsíci jsou také pořádány celou komunitou káhirských comboniánů rekolekce, tedy duchovní obnovy, které jsou celodenní v jednom z center misionářů comboniánů v Káhiře (u Cordi Jesu, v Casa Comboni v Muqattam na skaliskách ve východní periférii Káhiry). Většinou se začíná ráno kolem 9 hodin společnou modlitbou ranních chval v angličtině. Poté se objasní program a rozdá se osazenstvu studijně-meditativní text. Ten se po následující přestávce pročítají jednotlivě a diskutují ve skupinkách. Jsou to většinou dopisy otce generála comboniánů z Říma, případně texty o comboniánské spiritualitě. Na posledním setkání se však diskutoval dokument jiného charakteru. Egypťští comboniáni totiž chtějí sloučit svou egyptskou provincii s provincií súdánskou, jejíž misionáři mají centrum v Chartúmu. Na tomto posledním setkání se tedy diskutovalo např.: budoucí sídlo této veliké provincie (Káhira, nebo Chartúm?), název, počet členů ve vedení provincie,.. Dopolední program těchto duchovních rekolekcí je ukončen mší svatou v arabštině. Poté následuje oběd. Po obědě pak nastává čas siesty a poté poslední setkání, s již spíše technickými a organizačními záležitostmi. Vše se končí modlitbou kolem 16:00.

Drazí přátelé, nyní jsem velmi suše vyjmenoval další pravidelné povinnosti, tedy další jakési vnější mantinely své zdejší duchovní formace. Nyní bych se rád na tuto duchovní formaci podíval z jiné, spíše té vnitřní strany, a všiml bych si jedné překážky, která mi byla Bohem připravena.

Potkáte-li comboniána, který mlčí, je něco v nepořádku. Buď to není combonián, nebo má nějaký soukromý problém, nebo ztratil hlas! Pochopitelně poněkud přeháním, nicméně zkouška, před kterou jsem byl postaven, se týkala právě této charakteristiky – tedy jakési „přemíry slov“. Co tím přesně myslím?

Jak víte, můj hlasitý smích je slyšitelný již zdaleka (dokonce i na břehu Nilu mne již tímto „halasákem“ identifikují), nicméně to nic nemění na tom, že miluji ticho. Ticho, která je nejčastěji přerušeno závanem silného větru zprava či zleva, někde tam nahoře, nad Nouzovem u příkerského hřbitova, když v jedné ruce držím napnuté vodítko se svým milovaným psem Berným a v druhé ruce žmoulám růženec, pohledem směřuji na vršek krkonošského vrchu Kotle a v srdci přemítám o tajemstvích Ježíšova života. Nebo když máme na semilské faře v kapli sv. Zdislavy adoraci, toto ticho také obzvláště miluji. Kolem mne v kapli sedí pár Semilanů, někdo se modlí, někdo klečí, někdo je ponořen do svého srdce, někdo si čte něco duchovního. Půl hodiny nebo hodinu ticha s Ježíšem, který JE... KTERÝ JE REÁLNĚ PŘÍTOMEN v proměněné kulaté hostii vystavené v obyčejné (i když pozlacené) monstranci, vedle plápolají dvě chudé svíčky, které svou jednoduchostí jen umocňují lidmi nepředstavitelnou a nepochopitelnou poníženost Ježíšovy přítomnosti. Právě tehdy, když je člověk usebrán tichem v přítomnosti Krista, je teprve se sebou samým, a teprve tehdy může „jít do sebe“ (srov. Lk 15,17), aby se napravil ve svých chybách. Paradoxní ticho rozhovoru s Ježíšem mění srdce, slova, myšlenky i činy. Ticho, které jasně připomíná, co bylo opomenuto a co mělo být vykonáno.

Myslím, že to zná každý z nás: s dobrým přítelem, s láskou svého života, s někým nám obzvláště blízkým, můžeme mlčet hodiny a přesto nás to ticho nepřivádí k nervozitě, k trapným pocitům, ke křečovitým rozhovorům o počasí, k neupřímným otázkám o čemkoliv. Tehdy již nechceme „zabít to ticho“, ale pouze setrvat v přítomnost toho druhého.

U comboniánů mi však toto ticho - mnou tolik milované - bylo vzato! Při adoraci se stále hlasitě přečítaly úryvky z Nového zákona, myšlenky papeže Benedikta XVI., úryvky z Katechismu. Když to konečně vypadalo, že nastane chvíle ticha, byla po minutě přerušena sdílením se jednoho spolubratra. Vyprávěl zajímavý příběh ze svého pastoračního působení v Keni. A tak stále dokola a dokola.

Při komunitní mši, kdy jsme se po evangeliu všichni posadili a všichni zavřeli oči, byl jsem nadšen a natěšen, že bude chvilka ticha. Začal jsem si tříbit myšlenky, o kterých bych s Ježíšem v srdci, v tom tichu, pohovořil. Po pár desítkách vteřin... hle: sdílení, sdílení, sdílení.

Při jedné rekolekci (duchovní obnově) u kostela Cordi Jesu v centru Káhiry jsme zase dostali text dopisu generální představeného comboniánů, kde psal o bratrství, jako základní charakteristice comboniánské spirituality. Po dvouhodinové, kdy jsme si třístránkový dopis měli přečíst a rozjímat nad ním, bylo opětovně setkání v konferenční místnosti. Vše modlitbou uvedl pater Ghislain (combonián z Beninu, který je farářem u sv. Josefa v az-Zamálku). Je to obrovitý, doslova a do písmene, černý černocho, mající

bez mála 120 kg živé váhy. Po jeho modlitbě jsme si všichni sedli, nastalo ticho a... sdílení, reflexe, sdílení, reflexe. Dokonce i já jsem musel něco říci...

Jistě, plodné ticho, naplněné modlitbou, mne obecně nechýbí; růženec, osobní modlitba, odpolední rozjímání,.. Zkrátka příležitosti pro osobní rozhovor v tichu s Bohem skrze Ježíše mám nespočetně a děkuji za to Bohu.

Nicméně z oné přemíry slov při adoraci, komunitní mši i rekolekci, jsem byl trochu duchovně vyprahlý. Zdálo se mi, že mi ta slova a slova brání v mém vlastním rozhovoru s Kristem. A tak jsem v prvních týdnech ono sdílení dost odmítal. Svou vinu v tom jistě měla i nedůvěra v mé jazykové schopnosti. Po čase jsem však jazykový ostych překonal a vyplul i já – nutno dodat s přímluvou k Duchu svatému - na moře „sdílení“ a vyprávěl jsem, koktal, opakoval se,.. Od té doby se pravidelně i já sdílím, ať už při adoraci, či komunitní mši. Většinou se spíše věnuji krátkému komentáři biblických pasáží, které jsou při té či oné příležitosti (při zmíněné komunitní mši, či při adoraci) předčítány, případně zmíním ateisticko agnostickou situaci v mé domovině.

Když jsem nad tím vším přemýšlel, začal jsem pomalu chápat povahu a snad i podstatu comboniánské sdílení. Ono to je totiž vskutku hluboké, ba teologicky zakořeněné. Jednak jde o to, že jsem prozatím nebyl svědkem sdílení se ze svých psychických umanutí, depresí, nebo snad, že by sami sebe pochvalně plácali po zádech, vyvyšovali se na umělé piedestaly, hovořili z patra o svých úspěších a svých jedinečných pravdách - nic takového. Ono comboniánské sdílení, které tolik vytáčelo mou mysl i mé srdce, je totiž vpravdě novým *tvořením*, vždyť oni čekají na závan *Ducha*, oni čekají na to správné *in-Spirování*, na to správné *v-Dechování*, té či oné myšlenky. Snad i proto jsou slova tak častá, protože tak často *potřebují hovořit a nechat se vést Duchem*, potřebují *tvarovat ticho do podoby lidských slov*, aby tak *následovali to Pravé a Jediné Pronesené Slovo*, skrze *Něž* je všechno stvořeno, a které se stalo *Tělem*.

Comboniáni nejsou kontemplativním řádem jako třeba trapisté. Jejich charisma je jiné, není zaměřené k tichému modlitebnímu spočinutí před svatostánkem. Jsou to misionáři působící po celém světě - mezi chudými v Jižní Americe, mezi hrstkou křesťanů v muslimských zemích. Jsou to praktičtí lidé, kteří jsou připraveni konat to, co je třeba (stavět školy, vyučovat v nich, vést farnost, starat se o uprchlíky,..). Na vlastní oči mohu poznávat jejich misionářský přístup zde v Egyptě, který není o počtu obrácených muslimů na katolictví, ale o tichém křesťanském způsobu života mezi muslimy. Comboniáni se považují za prosté poutníky v zemi, kam se Svatá Rodina utekla uschovat před Herodovým běsněním (srov. Mt 2,13-23). Comboniáni neobracejí davy vítězoslavnými gesty, ale pokorně a v tichosti svým životem a „prachobyčejným žitím“, jako i modlitbou, proměňují toto místo, v místo dobra a pokoje. Vpravdě právě následování Božího Syna, kterého Otec poslal na svět... „*Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozného Syna Božího*“ (Jan 3,16-18)

Můj Bože v Trojici Jediný, blíží se období tvého vjezdu do Jeruzaléma, poslední večere, tvé osamělé modlitby v Getsemanech, období tvého zatčení, tvého výslechu, odsouzení a Petrova zapření. Blíží se období tvé křížové cesty, tvých pádů pod křížem, tvého